

Truus Wijsmuller werkte samen met Rudi Carrell?

door Leen Spaans

Het moet niet gekker worden! Maar toch is het waar. Truus Wijsmuller, die we de laatste maanden hebben herontdekt als “tante Truus, de redster van 10.000 kinderen uit handen van de nazi’s” had na de Tweede Wereldoorlog een veelzijdige loopbaan. Als lid van de Amsterdamse gemeenteraad werd ze bij vele maatschappelijke en culturele projecten betrokken, als ze er zelf al niet het initiatief toe nam. Zo’n project was “Blijvend Applaus” om verarmde en vergeten artiesten een onbezorgde oudedag te gunnen. Truus was als penningmeester de drijvende kracht van de nieuwe stichting en ze bereikte haar doel: enkele huizen in de Amsterdamse binnenstad konden worden aangekocht en ingericht als tehuis voor artiesten die aan de bedelstaf geraakten. Er was veel geld nodig en daarom bracht Truus een groot aantal artiesten bij elkaar om samen een lp op de markt te brengen, “Blijvend Applaus”. Bekende artiesten in 1965 wilden graag meewerken: Willie en Willeke Alberti, Jasperina de Jong, Trea Dobbs, Conny VandenBosch, Conny Stuart, Mieke Telkamp, Rob de Nijs, Corry Brokken, Wim Sonneveld en dus ook onze Alkmaarse Rudi Carrell. Al die sterren van de sixties zongen beroemde liedjes ‘uit de oude doos’. Zo zong Rudi Carrell op de plaat een oud succes van Lou Bandy, “Louise zit niet op je nagels te bijten”. Sterren van nu voor de sterren van toen, was het motto.

De aanleiding was verdrietig. Showbiss-journalist Henk van der Meyden schrok van het lot van Louisette, Nederlands beroemdste zangeres van de eerste helft van de 20e eeuw. Fameus zoals zij in een voor die tijd, - jaren '20- , gewaagde glitterjurk van de trap van Carré afdaalde naar het podium, een ware 'vamp'. Zij ontdekte grote sterren als Wim Kan en Wim Sonneveld, die zij opnam in haar theatershows. Haar Vlaams-Joodse man werd in 1943 vermoord in Auschwitz. Die klap is zij nooit meer te boven gekomen. Van haar glanzende carrière bleef na de oorlog al snel niets meer over. Van de Meyden trof haar in 1962 volkomen verarmd, verward, vervuild en verwaarloosd aan in haar woning. Er ging een gevoel van schaamte door ons land, dat dit het lot was van Neerlands eigen Greta Garbo of Marlène Dietrich, ooit van dat niveau en die allure. De Stichting 'Blijvend Applaus' was snel geboren. Truus Wijsmuller sprak bij de presentatie van de lp: " 'Blijvend applaus' heeft met deze gloednieuwe plaat een concreet doel voor ogen. Wij hopen dat we (...) honderdduizend gulden bij elkaar krijgen. Met dit geld kunnen wij dan wat antieke pandjes in de binnenstad van Amsterdam kopen, waarin mettertijd de oudere artiesten zullen gaan wonen. Velen van hen leven nu permanent op de rand van de afgrond. Een fatsoenlijk huis hebben ze niet en voor een bejaardentehuis zijn ze niet geschikt. Ze willen de hele dag praten over het applaus van vroeger en dat kunnen ze alleen maar onder begripende collega's. In een bejaardentehuis lopen ze stuk en wanneer ze het wagen om over hun oude, vergeten successen te praten, roepen de anderen meteen: 'Daar heb je hem weer, die ouwe zeur'."

Truus zag het helemaal voor zich met een levendige fantasie. En ze ging er dan ook helemaal voor. Tot op hoge leeftijd, haar tachtigste, voerde ze nog actie om het doel te bereiken. Dat lukte, maar het kostte haar wel tien jaar. Er bleek veel meer geld nodig te zijn dan die beoogde ton, uiteindelijk meer dan zeven ton! Al die tijd had ze Wim Sonneveld aan haar zijde als haar persoonlijke adviseur en stimulator. Truus bedelde het geld allemaal bij elkaar, bij de artiesten en de overheden. In 1976 ging het Sonneveld-huis aan de Egelantiersgracht open. Wim Sonneveld maakte het niet meer mee, hij was twee jaar eerder overleden. Maar Truus zorgde ervoor, dat hij er met zijn naam bij was. Het Sonneveld-huis was enkele tientallen jaren een opvang voor artiesten in nood, niet alleen ouderen. Nu bestaat het niet meer als zodanig. Maar in 1997 stelde de Stichting 'Blijvend Applaus' een belangrijke prijs in, een 'oeuvre award', voor opmerkelijke artiesten met een zeer lange staat van dienst. De eerste ging naar Drs. P. In 2019 ging de prijs naar Herman Finkers.

Truus had tijdens haar Alkmaarse jeugd van haar ouders geleerd: 'Als je mensen in nood kunt helpen moet je het doen'. Truus was een mensenredder. Als er één 'blijvend applaus' verdient is zij het wel.

(De lp 'Blijvend Applaus' is te vinden op Youtube, met al die hits van onze grootouders en overgrootouders. En met Rudi Carrell en zijn grappige liedje over Louise, de nagelbijtster.)

(foto 1 ANP, foto 2 Telegraaf)

21-05-2020